

ГЛАВА LXXII.

СМЕРТЬ СОЛОМОНОВА.

Постоянно-то благополучіе, вмѣсто да внуши повече любовь и благодарность камъ Бога въ сѣрдце-то Соломоново, то го още развалило. Той ся уклонилъ отъ истинныя пѣтъ и най-послѣ хванѣлъ да ся поддава на идолопоклонство. Така и наймудрыя-тѣ чловѣкъ, ако ся отпустне по влеченіе-то на чувственны-тѣ сладости, впада въ заблужденіе.

Соломонъ ималъ много жены, между които имало нѣколко друговѣрки, противу закона, който возбранявалъ бракосочетаніе съ идолопоклонницы. На старость, тѣмъ за угожденіе, той позволилъ да созидать капища на идолы-тѣ, въ околности-тѣ на Іерусалимъ. По тоя начинъ той самъ далъ на народа примѣръ да наруши закона Божій.

Господь возвѣстилъ Соломону, че царство-то му ще ся раздѣли, и че само за добродѣтели-тѣ на бащѣ му Давида Богъ отсрочва това несчастіе; самъ Соломонъ нѣма да го види, но то ще постигне потомцы-тѣ му.

Откакъ отпадижъ Соломонъ отъ Бога истиннаго, возмущенія хванѣли да развалятъ спокойствіе-то му, да расклатватъ царскыя му прѣстолъ, и самаго него, който провоздалъ въ нѣгѣ живота си, постигнѣла прѣждевременна старость. Не много время прѣдъ смѣрть-тѣ си, Соломонъ ся раскаялъ, тогава написалъ книгѣ за суетѣ-тѣ на земно-то счастіе. Тая книга ся нарича въ Библиѣ-тѣ *Екклізіастъ*, сир. проповѣдникъ. Главны-тѣ мысли въ тѣхъ книгѣ сѣ слѣдующи-тѣ: „азъ прѣдпріимяхъ голѣмы работы, зидахъ домове, садихъ лозія, развъждахъ прѣкрасны градины, имахъ множество робы и робыни, имахъ голѣмы стада, събирахъ безчетны богатства, държахъ при себе пѣвцы и пѣвицы, правихъ си всичкы-тѣ возможны увеселенія, исполняхъ си всичкы-тѣ желанія,—но ничто не ми удовлетвори сѣрдце-то: азъ видѣхъ, че всичко е суета и мѣненіе духовно! Сжщ-